

[Arbejdsministeren]

et behov, som det er AFs opgave at få dækket gennem formidling, omskoling og videreuddannelse.

Jeg vil også nævne, at regeringen er i gang med, som ungdomsudvalget anbefaler, at styrke analyse- og prognosevirksomheden for således at holde sig à jour med udviklingen på arbejdsmarkedet. De kommunale organisationer har således vist stor interesse for at medvirke i analyse- og prognosevirksomheden i et samarbejde med AF.

Med det formål at sikre en bedre tilpasning mellem uddannelsessystemet og arbejdsmarkedets behov er der iværksat et generelt analysearbejde i samarbejde mellem undervisningsministeriet og arbejdsministeriet, og en såkaldt perspektivrapport ventes at kunne foreligge i februar.

Samarbejde mellem alle gode kræfter vil være nødvendigt for at løse de meget alvorlige problemer i forbindelse med ungdomsbeskæftigelsen. Jeg vil også omtale, at en bedre samordning af vejledningsindsatsen om beskæftigelses- og uddannelsesforhold bl.a. for unge i 1984 har været undersøgt i et embedsmandsudvalg, og de forslag, som er fremkommet, vil blive gennemført i løbet af 1985. Det drejer sig om dels en bedre regional koordinering af de forskellige vejledningsordninger, dels en styrkelse og samling af vejledningsindsatsen over for den enkelte unge med udgangspunkt i kommunale initiativer som led i de foranstaltninger mod ungdomsarbejdsløsheden, som regeringen planlægger, bl.a. ved en afløsning af den noget besværlige lov om ekstraordinære beskæftigelsesfremmende foranstaltninger i kommuner og amtskommuner.

En af de opgaver, der specielt trænger sig på, er at få unge kvinder ind på de mere teknisk betonedede uddannelser, hvor interessen hos unge mænd traditionelt set er større. Gennem dispensationer fra ligebehandlingsloven har arbejdsministeriet givet fortrinsstilling til unge kvinder, der har søgt uddannelse inden for områder, der traditionelt domineres af mænd. Man har herved ønsket at medvirke til et ændret uddannelsesmønster, der på længere sigt kan skabe større ligestilling mellem kvinder og mænd på arbejdsmarkedet.

Nu har regeringens ungdomsudvalg eller rettere ungdomsudvalgets flertal ikke blot stillet forslag vedrørende beskæftigelsesmæs-

sig foranstaltninger og vejledning, men også en række forslag, som på anden måde berører forholdene på arbejdsmarkedet. Udvalgets flertal har således lagt megen vægt på forslag om nedsættelse af den ugentlige arbejdstid og andre forslag, der skulle tjene til en bedre fordeling af det eksisterende arbejde, og her tænkes på sabbatordninger, uddannelse med lønkomensation og andet.

Bortset fra at jeg mener, at det er en helt forkert forudsætning at regne med en bestemt sum af eksisterende arbejde, som kan fordeles, må jeg sige, at netop disse spørgsmål efter dansk praksis ikke er noget, som man lovgiver om. Det er spørgsmål, der indgår i forhandlinger og overenskomster mellem arbejdsmarkedets parter, og det mener jeg ikke der er nogen som helst grund til at ændre på.

Disse synspunkter har arbejdsministeriet i øvrigt allerede givet til kende under udvalgsarbejdet, og jeg kan henvise til arbejdsministeriets forbehold, som det fremgår af en mindretalsudtalelse i betænkningen.

I en række andre af de af udvalget nævnte forslag er det i hvert fald ikke arbejdsministeriets regler, der hindrer, at unge får indflydelse. F.eks. er spørgsmål om information, medansvar og indflydelse for unge på arbejdspladsen generelt noget, der forhandles ved kollektive overenskomster, først og fremmest ved samarbejdsaftaler og teknologiaftaler.

Dog har det offentlige vist interesse for disse emner i særlig sammenhæng såsom sikkerheds- og sundhedstjenesten efter arbejdsmiljølovgivningen. Jeg kunne også, selv om det ikke er mit område, nævne medarbejderrepræsentation i selskabsbestyrelser og de hertil knyttede regler om information til medarbejderen om virksomhedens økonomi, investeringer, planlægning m.v., hvor reglerne herom findes i lovgivningen om aktie- og anpartsselskaber.

Det er måske ikke særlig almindeligt, at man finder unge på disse tillidsposter. Men det må være et forhold, som det er op til de organisationer eller valgforsamlinger, som udpeger de pågældende, at rette op på.

Det falder ligeledes uden for regeringens og lovgivningsmagtens område at blande sig i, hvilken faglig organisation en beskæftiget tilhører, og hvilken indflydelse det enkelte medlem har inden for organisationen.